

שלי. אני דואגת גם למקרים הכי גרועים שיכולים להיות".

עיר הגברים

בינינו, את לא ממש נראית לי כמו אחת שהמקצוע שלה זה לתת מכות.

"אני בחורה שעוסקת במקצוע של גברים, ומבחינת הישראלים אני ישר לסבית, 'בחור'י לה, שמנה ומכוערת שאוהבת רק מכות. מבחינת הישראלים, זה ברור שאני אוהבת סאדו ומאוזו. בחייך, הכל סטיגמות. אתה יודע איזה הצעות אני מקבלת בפייסבוק? לא ירשו לך לכתוב את זה בעיתון. יש הצעות מאנשים שרוצים להיכנס איתי לזירה רק כדי לחטוף ממני מכות, כי זה מחרמן אותם".

ולי זה דווקא נשמע הווייה מאתגרת ללכת מכות עם אלופת עולם.

"ואם הייתי אלופת העולם בריצה ל-100 מטר, היית רוצה להתחרות איתי? הרי הייתי מסיימת לפני שהיית מתחיל את הריצה. מה הקטע הזה של לרצות להיכנס איתי לזירה? אם משהו אלוף הארץ בזריקה כדור ברזל, היית מתחרה איתו סתם ככה? ברור לי שלא".

אז איך את מסבירה את ההצעות שאת מקבלת?

"אני אטרקציה, ואני יודעת את זה. אני בלונדינית חייכנית, לא נראית כמו מתאגרפת. אני האנטיזה לצורה בה הספורט הזה נתפס אצל אנשים. אתה שומע על אלופת העורף לם באיגרוף, ופתאום באה בלונדינית קטנה. זה די מפתיע. אני גם מבינה שאני מעניינת בקטע של שיווק. לשים אותי על הפוסטר של ערב קרבות זה משהו מרענן. לא גבר גדול, אלא בלונדינית קטנה. בכלל, גברים רוצים לברוק אותי, להוכיח לעצמם שהם יותר טובים. אני מתחרה לפי משקל של פחות מ-52 ק"ג, עם חוקים והכל, וזה המקצוע שלי, העבודה שלי. זה פשוט מרליק אותם בקטע מיני. אנשים חולים, חבל על הזמן".

הסכמת פעם להצעה כזאת? להיכנס לזירה עם מישהו לא מקצוען?
"השתגעתי? למה שאסכים? זו העבודה שלי. כמו שאני לא אלך להתמודד מול אלוף העולם בסקי, ככה אני לא אתן לאנשים סתם להיכנס איתי לזירה, זה מגוחך".

מנקה בתים

קריירת הלחימה של רותם בישראל נתקעה, כאמור, מיד אחרי הקרב הראשון. היא הגיעה לצומת דרכים בו הייתה צריכה לבחור בין מעבר לאימון ופרישה מהחיים המקצועיים, לבין ניסיון להמשיך את הקריירה כלוחמת. גרמתי לקריירה שלי להתקדם, היא מסבירה.

"רבע שעה רק בכיתי. אלופת עולם זה חתיכת טייטל. כולם קפצו עליי מרוב שמחה ואני רק בוכה כמו ילדה קטנה מהתרגשות. ידעתי שהגשמת את החלום שלי"

עדי רותם. "קראו לי כאן 'הודייה קטנה' ועוד כל מיני כינויים"

"גם המאמן שלי בארץ, אבנר שלום, עבר מסלול דומה כשנסע להתאמן בהולנד, והוא המליץ לי להגיע להתאמן אצל איוון היפוליט. אחרי כמה אימונים שאלתי את היפוליט אם אני יכולה להגיע רחוק, והוא אמר שכן. חזרתי הביתה, מכרתי את הרכב והדירה, עזבתי הכל, ארזתי תיק והגעתי לכאן".

אבל גם פה את לא ממש מולקת דבש. "נכון. לצערי אין לי ספונסרים, אז אני צריכה להתפרנס מעבודות צדדיות. אני מנקה כאן בתים וזה אחלה כסף. גיהצתי חולצות לאנשים, עשיתי הכל כדי להמשיך את החלום שלי".

הלו, את אלופת עולם. את מנקה בתים?
"ברור שזה אבסורד. אני מקבלת עזרה מאגודת 'אילת', ההתאחדות הישראלית לספורט לא אולימפי, ומההורים, אבל זה לא מספיק, בטח לא לרמות הגבוהות בהן אני מתאמנת".

איך קיבלו אותך כאן בהתחלה?
"קראו לי כאן 'הודייה קטנה' ועוד כל מיני כינויים. חלק בצחוק, חלק בהעלבות. במכון יש בעיקר מוסלמים וסוריאמים. אחוז הלכנים הוא קטן ואחוז הנשים הלכנות עוד יותר קטן. זה

52 קילו בייבי

עולם אחר. בהתחלה לא הבינו אותי ולא התייחסו יותר מדי יפה, אבל הבנתי שזה ייקח זמן עד שי קבלו אותי. זה מכון שמגיעים אליו מכל העולם, כולם רוצים להיות לוחמים ולוקחים כאן בעיר-בון מוגבל את האנשים החדשים".

איך הסתדרת?
"כשרק הגעתי נהגתי לישון בהוסטלים יחד עם עוד שבעה אנשים בחדר. חלק מהם עישנו סמים, חלק היו מסטולים מאלכוהול. הייתי מגיעה מהאימונים וצריכה את המקום שלי, ולא היה לי חברה מהמכון שאלה את המאמן אם אפשר לסמוך עליי, והוא 'אישר אותי', אז היא שמה אותי בעליית הגג שלה, ממש כמו אנה פרנק, רק בלי ארון הספרים המפורסם. זה היה הזוי".

יש מצב שתצליחי להתפרנס רק מאמך נויית הלחימה?

"ברור שאני רוצה להתפרנס מזה ולא מניי קיון בתים, אבל כרגע זה לא אפשרי. אני אהיה חייבת להמשיך לאמן, כי הכסף מגיע מאימונים פרטיים. באיגרוף יש הרבה יותר כסף ויש אפילו שרות שאעבור בקרוב לאיגרוף".

את חיה באמסטרדם, עיר רבת פיתויים, את נהנית קצת ממה שהעיר מציעה?

"יש לי אורח חיים של ספורטאית. אני לא שותה, לא מעשנת, אוכלת מאוד בריא, שומרת על דיאטה מאוזנת עם ויטמינים ותוספי מזון. החיים האלה לא קלים. זה לא מאפשר לי לצאת למועדונים, או לבלות בעיר. זה פשוט ישבור לי את סדר היום, וזה בלתי אפשרי מבחינתי. אני חיה קצת כמו רובוט".

ואחרי כל זה, בארץ בקושי שמעו עליך.
"אני לא בכיינית. אני עושה מה שאני אוהבת. לא אכפת לי אם יעריכו אותי בארץ או לא. אם הייתי מחכה לראות מה יגידו, לא הייתי אלופת עולם. לא רוצים לתמוך ביי לא צריך. הוועד האולימפי או גוף ספורטיבי אחר לא רוצה לעזור לי? לא צריך".

בלי תמיכה כלכלית תתקשי להמשיך.
"תראה את אריק זאבי, למשל. לקראת האולימפיאדה האחרונה הוא סחב על הכתפיים שלו את כל העולם. הוא חשב מה יגידו בארץ, מה יכתבו בעיתונים, מה יגידו בוועד האולימפי, מה יגידו הספונסר. אי אפשר להתחרות ככה בספורט. לעומתו, תראה את שחר צוברי, הוא הגיע משוחרר ושמח, רק רצה לגלוש, ולקח מרליה. רק ככה זה יעבוד".

באולימפיאדה הקרובה ייכנס ענף אגרוף הנשים. זה משהו שמעניין אותך?
"בהחלט. אני רוצה לנסות איגרוף, יש לי את היכולות, אבל יש הרבה עבודה לפניי. צריך ללמוד את החוקים, את המכות, זה ייקח זמן".

תמשיכי בחו"ל או שתחזרי לארץ?
"אני חוזרת לארץ, ללא ספק. החלום הוא לפתוח מכון בארץ ולהעביר את הידע שלי הלאה. אני אמשיך להגיע להולנד ולמקומות אחרים באירופה כדי להתחרות, אבל להיות רק בישראל".